

ха позволили да се наруши балканското равновесие в такава голяма степен и то за в полза на една само държава, която заема най-важното място на полуострова, която се намира в близост до Цариград и която има за фактически и неограничен господар Фердинанда Сакс-Кобург-Готски.

Преследвайки, обаче, тази своя цел, Фердинанд в същото време си служеше с македонския въпрос и за постигане на чисто лични и династически цели — обстоятелство, което стана причина за пораждаването на твърде остър конфликт между българските правителства и македоно-одринското движение в лицето на Вътрешната македоно-одринска революционна организация — истинския и верен представител на поробеното македоно-одринско население. Последната за успешното преследване на своята цел — автономията на Македония и Одринско — имаше всичкият интерес да се еманципира от влиянието и опекунството на правителствата на Фердинанда. Не че тя бе абсолютно против каквото и да било споразумение с българските правителства, от материалната поддръжка на които имаше най-голяма нужда, но нейните дейци знаеха много добре, че политиката на българските правителства не е политика на българския народ, а такава на Фердинанда, който не веднаж бе използвал македонското движение, както по време на припознаването си от Русия, без оглед на истинските нужди и интереси на самото македонско население, и че неговата истинска политика няма нищо общо с идеята за една автономна Македония, а преследва чисто лични, династически и завоевателни цели. Най-после два крупни факта от политическия живот на България показваха истинските намерения на Фердинанда, които българските прави-